

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Vers után, vers előtt

FÖNT MÉG A HOLD

*Fönt még a Hold, fönt már a Nap,
köd szállt a barna földre.
nem válik el éjtől a nap,
föntnek és lentnek völgye.*

*Füstöl a hideg, elborít,
szikrát hány réten, égen,
egybefolyt két nagy szem ordít –
közelgő mozdony régen.*

TÓCSÁBAN ÉG EL A TENGER

*Tócsában ég el a tenger –
elgondoltam s cigarettáztam,
halálig kölyök az ember
lázban.*

*Kő és galamb –
virrasztásom fekete süveg,
tollászkodott esti harang,
lűktet az ablaküveg.*

*Álltam –
odakint tavaszi szél tombol
lámpák fehér jázminában,
söpröm a mesét asztalomról.*

PRÓBÁLOK TALPRA ÁLLNI

*Próbálok talpra állni,
a csillagos ég – nyár van –
testemmel akar hálni
e széles földi ágyban –
próbálok talpra állni.*

HULLÁMZÓ BETON

*Hullámozó beton, térdig járom
és hervad,
mind messzebb hajlik a Nap,
szál virágom.*

HOGY LEHET

*Hogy lehet, hogy nem folyik el a kő
e nehéz ragyogásban,
nem fut el patakban, mint a hó –
emelgetem a lábam
száraz csodálkozásban.*

ABLAKBAN ÁLLTAM

*Ablakban álltam,
mögöttem mosott néném,
sírtam kegyetlen.*

*Könnyemmel teli
zsebkendőm kicsavartam
földes szobában.*

A HÁZ MÖGÖTTI ERDŐT LEVÁGTÁK

*A házmögötti
erdőt levágták,
fehér dobokon
kuporog a csönd.*

ELSÍRTAM, AMIT BÍRTAM

*Elsírtam, amit bírtam:
gömb-betűim leírtam –
hangokkal teli égbolt:
csillaghoz ért az ujjam.
Így volt, Istenem, így volt,
bánatom nékem szép volt.*

*Utamnak, amit jártam,
ködlik vége halálban –
tükreim összetörtek,
arcom se legyen társam.
Volnék boldogod, szented:
ezüstlök és kerengek.*

*Ezredvégi tavasz van,
szemeddel fénye Napban
mosolyogsz rám egeddel –
veled vagyok, magamban:
Kölyök, aki csak lebzsel,
öklével teli zsebbel.*